

Közös Imádság

A szembenállástól a közösségig

Evangelikus-római katolikus
közös megemlékezés
a reformációról 2017-ben

KÖZÖS IMÁDSÁG

A szembenállástól a közösségig
Evangélikus-római katolikus közös megemlékezés
a reformációról 2017-ben.

Kiadja:
Magyarországi Egyházak Ökumenikus Tanácsa
Teológiai és Keresztény Egység Bizottsága

Kiadásért Felelős személy:
Dr. Fischl Vilmos

Fordította:
Gáncs Péterné

Lektorálta:
Dr. Szentpétery Péter

Nyomda:
West-Graph Kft.
Szigethalom

Kizárólag egyházi belső használatra

Bevezetés az Ökumenikus megemlékezés közös imádságához

Közös imádság

Ez a liturgikus rend egy egészen különleges pillanatot jelöl az evangélikusok és a katolikusok között a szembenállástól a közösségig vezető úton. Lehetőséget kínál hálaadással teli visszatekintésre és bűnvallásra. Ugyanakkor előre tekintünk, elkötelezzük magunkat a közös tanúságtételre, ezzel arra, hogy együtt folytatjuk tovább utunkat.

Az ökumenikus megemlékezés alapvető liturgikus rendje a reformáció 500 éves évfordulójáról a hálaadást, a megbánást, a közös tanúságtételt és elkötelezettséget, mint témát tükrözi, amint azt a *From Conflict to Communion* c. tanulmányban megfogalmazták. (Magyarul: *A szembenállástól a közösségig. Evangélikus-római katolikus közös megemlékezés a reformációról 2017-ben. Ford.: Pap Kinga Marjatta. Luther Kiadó, Bp., 2016*)

A közös imádságnak ezek a jellemzői a keresztény élet valóságát tükrözik: az Isten igéje által formált emberek közös tanúságtételre és szolgálatra kapnak küldetést. Ebben a különleges és páratlan ökumenikus megemlékezésben a hálaadás, a siralom, az öröm és a megbánás hangja szólal meg az énekekben és imádságokban, amikor a reformáció ajándékaira emlékezünk, és bocsánatot kérünk maradandóvá tett megosztottságunkért. A hálaadás és a bűnbánat azonban nem öncélú, hanem közös tanúskodásra és elkötelezettségre vezet egymás, valamint a világ iránt.

Gyakorlati útmutató

A Közös imádság szereplői

Az ökumenikus megemlékezés során kétféle szerepet jelöltünk ki, a vezetőket/ lelkészekét és a felolvasókat.

A két vezető/lelkész egyike evangélikus, a másik katolikus. A két felolvasó katolikus, ill. evangélikus. A felolvasók és a vezetők ne ugyanazok a személyek legyenek. Ezen kívül a közös imádság második felében, a közbenjáró imádság során más felolvasók és imavezetők is szót kapnak. Ezek a résztvevők ne a fő olvasók, ill. vezetők legyenek. Ha ökumenikus vendégek is vannak az eseményen, akkor őket is bevonhatjuk a Közös imádságba.

Útmutató a Közös imádsághoz

Zene

Az itt javasolt énekek, amelyeket sokszínű közeg számára választottunk ki, csak példaként szolgálnak. Bármely környezetben, bármely nyelven, bármely időpontban és helyen tartott eseményen találhatunk olyan zsoltárokat, zsolozsmákat, énekeket, amelyek ugyanazt a szerepet töltik be az imádság során, mint az itt javasolt énekek. A megfelelő zenei elemek kiválasztása a zene liturgiában elfoglalt helyének megértésével kezdődik.

Bevezetés

A kezdőének hálaadásra gyűjtsön össze bennünket a Szentháromság Isten nevében. Ez lehet olyan klasszikus zsoltár, amelyet az evangélikusok és a katolikusok is ismernek, vagy lehet egy teljesen új ének.

Pl. Áldjad én lelkem a dicsőség örök királyát... [Evangélikus énekeskönyv] 57], vagy egy mostanában született brazil ének *Cantai ao Senhor* (spanyolul *Cantad al Señor*; angolul *O Sing to the Lord*).

A bevezető párbeszéd kétféle lehetőséget kínál. A gyülekezeti imádság különbözőképpen folytatható. Egyes helyeken általános gyakorlat, hogy a Szentháromság Isten nevében kezdik. Máshol gyakoribb, hogy a következő imádsággal kezdenek: Uram, nyisd meg ajkamat ..., és a dicsőségmondásban nevezik meg a Szentháromság Istent.

A vezetők/lelkészek ezután köszöntik az egybegyűlteket, és buzdítják őket a liturgiában való részvételre.

Azután a felolvasó idéz egy szakaszt *A szembenállástól a közösségig* című tanulmányból, amely világosan kifejti, hogy miért gyűltünk most össze evangélikusok és katolikusok. Ez a szakasz egy bibliai olvasmányt is magában foglal (1Kor.12:26). A vezető lelkész imádsággal folytatja az istentiszteletet, könnyörögve a Szentlélekért.

A bevezetés és az imádság után a gyülekezet énekszóval csatlakozik, és kéri a Szentlelket, hogy világosítsa meg szívüket és imádságukat.

Ezt a feladatot betöltő énekek pl. *Isten élő Lelke jöjj* [Evang. Ékv. 244], vagy *Gracious Spirit, Heed our Pleading* vagy egyéb, meditatív, taizéi stílusú zenék, (pl. *Veni Sancte Spiritus*), vagy *Come Holy Spirit* (Iona Community)

Hálaadás

A bevezetés után hálaadással és bűnbánattal tekintünk vissza. Ez a két rész imádságokkal és meditációkkal kezdődik mind katolikus, mind evangélikus részről. A hálaadási rész imádsággal és hálaadó énekkel folytatódik. A bűnbánatot bűnvallás követi, majd a 130. zsoltár, a Krisztusban való bocsánat ígérete és a köszöntés a béke jelével. A „Hálaadás” című rész közös, kölcsönös örömléte fejezi ki mindazokért az ajándékokért, amelyeket a reformáció 500. évfordulójára való közös megemlékezés során kaptunk, vagy fedeztünk fel újra.

A hálaadó imádság után az egész gyülekezet együtt énekel, Istent dicsérve és hálát adva az Ő munkájáért. Legjobb olyan énekeket használni, amelyek mindenki számára ismerősek. Néhány példa:

Thanks Be to You Forever (Marty Haugen) vagy *To God Our Thanks We Give* (*Reamo leboga*, Botswana) vagy *Laudate Dominum* Taizéből.

Bűnbánat

A bűnvallásban segítő két olvasmány után a lelkészek három részből álló imádságban vezetik a gyülekezetet.

Először is a gyülekezet szomorúságának ad hangot amiatt, hogy még a reform jó iránymutatásai is – ha nem is szándékosan – sokszor negatív következményekkel jártak.

Másodszor a gyülekezet elismeri a múlt bűneit.

Harmadszor a gyülekezet megvallja saját önelégültségét, önteltségét, amely állandósította a múlt megosztottságát, és a mai napig falakat emel közénk.

A gyülekezet minden rész után válaszol a lelkész szavaira a *Kyrie eleison* eléneklésével. Azután „A mélységből kiáltok” kezdetű zsoltár (130.) éneklése következik. Javasoljuk a teljes zsoltár használatát a parafrázisok helyett. A 130. zsoltárnak sok énekes változata megtalálható a legtöbb énekeskönyvben, az egyszerű kántálástól, a fejlettebb antifonás és válaszolmányos változatokig. (pl. Gelineau, Farlee, Haugen, Joncas művei)

A zsoltárt a Krisztusban kapott bűnbocsánat ígérete követi, amelyet a lelkészek együtt vagy váltakozva jelentenek be. Ugyanakkor a gyülekezet tagjait megbékélésre és a béke jelével történő köszöntésére hívják. Ezalatt az *Ubi caritast* (Taizé) énekelhetjük. Ez az ének az egység témájára fókuszál:

„Ahol a szeretet és jóság, Istenünk ott van.” Gyakorlati okokból is jól használható az ilyen ismétlődő dal, mert addig folytatható, amíg a gyülekezet tagjai a béke jeleként kezdet fognak egymással.

Közös tanúságtétel és elkötelezettség

A hálaadás és a bűnbánat a gyülekezetet közös tanúságtételre, elkötelezettségre és szolgálatra vezeti. A béke jelét követően a gyülekezet az evangélium felolvasására figyel. János evangéliumának 15. fejezete Jézust állítja a középpontba. Vagyis Krisztus nélkül semmit sem tehetünk.

Az evangéliumra válaszolva a két lelkész közös igehirdetést tart. (ld. az igehirdetésről szóló megjegyzést).

A gyülekezet az Apostoli Hitvallás szavaival vallja meg közös hitét.

A következő ének a gyülekezetet az ige hallgatása után tovább vezeti arra különleges elkötelezettségre, amelyet *A szembenállástól a közösségig* c. tanulmányban öt [ökumenikus] felszólításként találunk.

Az ének jellege a világban való szolgálatra irányíthatja a gyülekezet figyelmét. Pl. *Áldassék Isten* (Luther) vagy *Tarts meg Urunk, szent igédben* (Luther) [Evang. Ékv. 304 és 255] vagy *We All Are One in Mission* (finn dallam). *(Figyeljünk arra, hogy ha a hitvallást is énekeljük, akkor ezen a ponton nincs szükség újabb énekre, vagy pedig az ének azután következze, amikor a lelkész bevezeti az öt felszólítást, „Közös ökumenikus utunk folytatódik...”)*

A gyülekezetben elhangzik az öt felszólítás, vagy kötelezettségvállalás. Ezeket fiatalok is olvashatják. Minden egyes felszólítás után valaki (esetleg kisgyerekek, vagy családok, főleg ökumenikus [vegyes], evangélikus- katolikus házasságban élők) meggyújtanak egyet-egyét az öt nagy gyertya közül, amelyek vagy az oltáron vagy az oltár közelében szépen elrendezve foglalnak helyet.

A húsvéti gyertya szolgálhat fő fényforrásként, amelyről a másik öt gyertyát meggyújtják. Így válaszolunk az evangéliumra, arra, hogy Krisztus nélkül semmit nem tehetünk. A húsvéti gyertya a keresztelőkút mellé is helyezhető.

Az öt felszólítás elhangzása után ismét egy ének következik, amely a világról szól. pl. *Christ Be Our Light* (Bernadette Farrell) vagy *Come Light*,

Light of God (Community of Grandchamp, Switzerland) vagy *Kindle a Flame* (Iona Community) vagy *Within our darkness night, you kindle a fire that never dies away* (Taizé).

A gyülekezet imádkozik. A közbenjáró imák ahhoz az Istenhez szólnak, akinek szeretete, kegyelme örökké tart. Ezek az imádságok az adott helyszínhez és időponthoz igazíthatók, kiegészítve vagy helyettesítve az itt leírt közbenjáró imákat. Figyeljünk a helyi sajátosságokra, és az aktuális világhelyzetre! A záró ima már a Miatyánkot vezeti fel. A közös imádkozás hálaadással¹ és áldással végződik, amelyben mindkét lelkész részt vesz. Az áldás utáni ének örömmel küld ki minket a világba. Ha a közös liturgia egy hagyományos, jól ismert énekkel kezdődött, akkor a most következő, kiküldő ének legyen a közelmúltból való, amely az isteni jövőbe mutat. Pl. ha az elején az *Áldjad én lelkemet* énekeltük, akkor itt lehet a *Cantai ao Senhor (O Sing to the Lord)* c. brazil éneket.

Az igehirdetéshez

Az igehirdetésnek rá kell mutatnia arra a kapcsolatra, amely Jézus, mint középpont, az egyház fundamentuma (Jn 15) és a reformáció 500 éves évfordulójáról történő közös megemlékezés között van. Ez utóbbi a szembenállástól a közösségig megtett út része, amely elvezeti a jelen gyülekezetet az éppen most folyamatban lévő közös tanúságtételre és szolgálatra, és az egységért való imádságra.

A reformációról szóló megemlékezésnek Jézus Krisztust kell ünnepelnie, mivel a reformátorok azt tekintették fő feladatuknak, hogy Krisztusra mutassanak, aki „az út, az igazság és az élet”, valamint hogy a Krisztusban való bizalomra hívják az embereket. Krisztust ünnepeljük! Luther Márton és a többi reformátor csak „Krisztus tanúja” akart lenni.

Mivel az igehirdetésnek (vagy a két igehirdetésnek) nem kell túl hosszúnak lennie, az igehirdető(k) építsen(ek) János 15-re, és kapcsolatára a szembenállástól a közösséghez vezető közös úttal.

¹ A záró párbeszéd és áldás átvétel, engedéllyel. Forrás: A Wee Worship Book 4. Wild Goose Publications, 1999. Szöveg: (szükséges változtatásokkal) John L. Bell, © 1999 WGRG, c/o Iona Community, Glasgow G2 3DH, Scotland, www.wildgoose.scot.

A hálaadás és bűnbánat elemeit – amelyekre korábban hivatkoztunk az istentisztelet során – akár illusztrációnak, akár a mienktől különböző gyülekezetek tapasztalatainak tekinthetjük. Figyeljünk azonban arra, hogy ne legyen túl sokféle téma. Az igehirdetés felépítése legyen világos, segítsen, hogy Krisztusra, a Krisztusról való tanúskodásra, a szőlőtő egységére tudjuk figyelmünket irányítani. Így arra, hogy közös a küldetésünk az egymással és egymásért, a Krisztussal való közösségben.

A szembenállástól a közösségig c. könyv 5. fejezete különösen is segítségünkre lehet, amikor a közös igehirdetés menetét átgondoljuk, mivel több összefoglaló kijelentést is tartalmaz. Az igehirdetők a 6. fejezetben lévő öt felszólításra is utalhatnak. Ezek a felszólítások bővebben is kifejthetők a helyi sajátosságoknak megfelelően. Az alapige János 15,1-5, ahol Krisztus az igazi szőlőtőnek nevezi magát, de a szőlőtő nem lehet meg vesszők nélkül: Krisztus nem akar az egyház nélkül élni, mivel az egyház Krisztus nélkül semmi. Krisztus nélkül semmit sem tehetünk.

Csak *egyetlen* igazi szőlőtő van. Az összes vessző az egy szőlőtő ága, és mint ilyenek, egységre hívtak. Ahogyan közelebb kerülünk Krisztushoz, úgy kerülünk egymáshoz is közelebb. János evangéliuma a Krisztussal való közösséget hangsúlyozza. Vele, aki az Atya irgalmas arca.

A vesszők nem önmagukért vannak, hanem azért, hogy gyümölcsöt teremjenek. A gyümölcs kétféle: tanúságtétel és szolgálat. A Krisztusban hívők és az egész egyház tanúskodik arról az ajándékról, amelyet kaptak. Tanúskodnak a Krisztussal való életről, és a Krisztusban való üdvösségről.

A világnak, amely folyamatosan elfeledkezik Istenről, óriási szüksége van erre a tanúságtételre. Krisztussal közösségben arra hívtunk, hogy másokat szolgáljunk, ahogyan Krisztus szolgál nekünk. A mostani helyzetben a vesszők egyik gyümölcse az egység iránti vágyakozás, az egység keresése, az elkötelezettség az egység útjának folytatására. A szőlőtő és a vesszők képe a növekedésről szól. Az ökumené útján a növekedésre kötelezzük el magunkat, annak minden következményével együtt.

A vesszők tisztítására állandóan szükség van: *ecclesia semper reformanda*. János 15 szerint nagy hangsúly van a gyümölcsökön és az ágak tisztításán, és ez komoly kihívást jelent számunkra, hogy kritikus önvizsgálatot folytas-

sunk. Ez a pont lehetővé teszi, hogy visszatérjünk az istentisztelet bűnbánati részéhez, de ez most már inkább a jövőre irányuljon, a Krisztushoz, és a felebaráthoz térés mindig megújuló hívására. Ehhez az szükséges, hogy az egyének és az egyházak le tudják győzni énközpontúságukat a Szentlélek ereje által. Itt segíthetnek az említett felszólítások, amelyek bemutatják a megtérésre és az egységre szólító hívást.

- A szöveg szíve-lelke az a kijelentés, hogy Krisztus nélkül semmit nem tehetünk. Krisztus a középpont. Hitbéli utunknak, a közös útnak, a közös tanúságtételre és szolgálatra való elköteleződésünknek mind-mind Jézus Krisztusban van a forrása.
- Ez a kapcsolat nem csak egyéni, hanem közösségi is. Közös elkötelezettségben és tanúságtételben nyilvánul meg, vagyis a közös szándékban és szolgálásban a világban, a világért, a világgal.
- A szándék és szolgálat *egysége* Istenről tanúskodik, aki a szeretet. „... hogy mindnyájan egyek legyenek, ... hogy elhiggye a világ...” Jn 17:21.
- Megmaradás: Krisztusban maradni annyit jelent, hogy egymással is kapcsolatban maradunk. A kapcsolatban maradás pedig azt jelenti, hogy elkötelezettek legyünk a közösségre, a megbékélésre/ kiengesztelődésre –, és így jó gyümölcsöket teremjünk. A jó fát jó gyümölcsseiről lehet megismerni. A jó fa nem lehet önmagában megosztott.

Theo Dieter

Dirk Lange

Wolfgang Thönissen

Közös imádság

A SZEMBENÁLLÁSTÓL A KÖZÖSSÉGIG:

Közös evangélikus-katolikus megemlékezés a reformációról

Bevezetés

Bevezető ének

Lelkészs 1.: Az Atya, Fiú, Szentlélek nevében.

Gyülekezet: Ámen

Lelkészs: Az Úr legyen veletek!

Gyülekezet: És a te lelkeddel!

(Más bevezetés is használható a helyi szokásoknak és nyelvnek megfelelően)

L: Uram, nyisd meg ajkamat,

Gyülekezet: hogy hirdesse szám a Te dicséretedet!

L: Dicsőség legyen az Atyának, a Fiúnak és a Szentléleknek.

Gyülekezet: Miképpen volt kezdetben, most és mindörökké. Ámen

Lelkészs 1.:

Kedves testvéreim az Úr Jézus Krisztusban! Isten hozott mindenkit erre az ökumenikus összejövetelre, amely megemlékezik a reformáció 500 évéről. Az evangélikusok, és a katolikusok már több mint 50 éve járják azt az utat, amely „a szembenállástól a közösségig” vezet. Örömmel fedeztük fel, hogy sokkal több az, ami összeköt bennünket, mint ami elválaszt. A közös úton egyre nőtt bennünk a kölcsönös megértés és a bizalom.

Lelkészs 2.:

Ezért gyűlhettünk ma itt össze. Különböző hálás és bűnbánó gondolatokkal és érzésekkel érkeztünk ide, örömmel és bánattal, az evangélium örömeivel és a megosztottság bánatával. Közös emlékezésre gyűltünk össze, hogy együtt adjunk hálát, együtt valljuk meg bűneinket, közösen vállaljuk a tanúságtételt és az elkötelezettséget.

Olvasó 1.:

A szembenállástól a közösségig című dokumentumban ezt olvassuk: Az egyház Krisztus teste. Mivel egy a Krisztus, úgy a teste is egy. A keresztség által az emberek az ő testének tagjai lesznek. (219). „Mivel a katolikusokat és az

evangélikusokat Krisztus egy teste kapcsolja össze, mindnyájan annak tagjai, ahogyan Pál írja 1 Kor 12,26-ban: *»És ha így szenved az egyik tag, veled együtt szenved valamennyi, ha dicsőségben részesül az egyik tag, veled együtt örül valamennyi.«* Ami a test egyik tagját érinti, az a többire is hatással van. Éppen ezért, amikor az evangélikus keresztények emlékeznek azokra az eseményekre, amelyek kialakították egyházaik sajátos formáját, nem szeretnék ezt katolikus keresztény testvéreik nélkül tenni. Amikor közösen emlékeznek a reformáció kezdetére, a keresztségüket veszik komolyan.” (221)

Lelkészs 1.:

Imádkozzunk! (*rövid csend*)

Jézus Krisztus, egyház Ura, küldd el Szentlekedet. Világosítsd meg szívünket és gyógyítsd meg emlékeinket. Szentlélek, örvendeztess meg minket azokkal az ajándékokkal, amelyeket az egyház a reformációban kapott! Készíts fel minket bűnvallásra az elválasztó falak miatt, amelyeket elődeinkkel együtt építettünk! Tégy minket alkalmassá közös tanúságtételre és szolgálatra ebben a világban!

Gyülekezet: Ámen.

Ének, a Szentlélek segítségül hívása

HÁLAADÁS

Olvasó 1.:

Olvasmány A szembenállástól a közösségig c. dokumentumból

„Az evangélikusok szívükben hálásak mindazért, amit Luther és a többi reformátor tett elérhetővé a számukra: Jézus Krisztus evangéliumának ismerete és a belé vetett hit; betekintés a Szentháromság Isten rejtélyébe, aki kegyelemből önmagát adja nekünk, embereknek és aki csak az isteni ígéletbe vetett teljes bizalommal fogadható be; az evangélium szabadsága és bizonyossága; a hitből fakadó és azáltal ébresztett szeretet; a hit életben és halálban megélt bizalma; élő kapcsolat a Szentírással, a hitet megelevenítő káték és énekek.” (225) Továbbá minden megkeresztelt hívő egyetemes papsága és a közös elhívás az egyház missziójába.

„Az evangélikusok azt is tapasztalják, hogy az ajándék, amiért hálát adnak Istennek, nem csak az övék. Ezt az ajándékot minden kereszténnyel megakarják osztani.” (226)

Olvasó 2.:

„A katolikusok és az evangélikusok hite olyan sok ponton közös, hogy közösen adhatnak ... hálát.” (226)

A II. Vatikáni Zsinat buzdítása nyomán „szükséges, hogy a katolikusok szíves-örömeit elismerjék és értékeljék mindazokat az igazán keresztény javakat, amelyek a közös örökségből erednek, s különvált testvéreinknél megtalálhatók. Illő és üdvös, hogy elismerjék Krisztus gazdagságát és az erények gyakorlását olyanok életében, akik tanúságot tesznek Krisztusról, olykor a vérük ontásáig: Isten mindig csodálatos és csodálandó az ő műveiben.” (*Unitatis Redintegratio 1.4.*) Ezzel a lelkülettel katolikusok és evangélikusok mint az Úrban testvért ölelik át egymást. Együtt örülnek azoknak az igazán keresztény ajándékoknak, amelyeket különféleképpen, de mindannyian a megújulás, a reformáció indíttatása nyomán kaptak és fedeztek fel újra. Ezek az ajándékok hálaadásra hívnak. „Az ökumenikus úton járva az evangélikusok és a katolikusok közösen értékelik Luther Márton értelmezését és spirituális élményét Isten igazságosságának evangéliumáról, amely Isten kegyelmét közvetíti.” (244)

Lelkész 1.: Imádkozzunk! (*rövid csend*)

Istenünk, hálát adunk neked mindazért a teológiai és lelki mélységért, amit a reformációban kaptunk tőled. Hála neked mindazért a jobbításért és megújulásért, amit a reformációnak köszönhetünk, mindazért, amivel szembesültünk általa. Hála neked az evangélium hirdetéséért a reformációban és azóta, hogy sok-sok ember megerősödhetett és élhet a Jézus Krisztusban való hitben. Ámen

Hálaadó ének

Bűnvallás

Olvasó 1.:

„Miközben a 2017-es közös emlékezés örömet és hálát is kifejezhet, evangélikus és katolikus részről egyaránt helyt kell adnia a hibák és vétkek feletti fájdalom, a személyekhez és az emlékezés tárgyát alkotó eseményekhez kötődő bűnök és a bűnbánat megélésének.” (228)

„A 16. században a katolikusok és az evangélikusok gyakran nem csak félreértették, de túlzásokkal karikírozták ki ellenfeleiket, hogy nevetségessé tegyék őket. Ismételten megsértették a nyolcadik parancsolatot, amely tiltja, hogy hamis tanúbizonyságot tegyünk felebarátunkról.” (233)

Olvasó 2.:

Az evangélikusok és katolikusok gyakran emelték ki, ami elválasztotta őket egymástól, ahelyett, hogy azt keresték volna, ami összeköti őket. Tudomásul vették, hogy az evangélium a hatalmon lévők politikai és gazdasági érdekeivel keveredett. Vétkeik sok százezer ember életébe kerültek.

Családok szakadtak szét, embereket börtönöztek be és kínoztak meg, háborúk törtek ki, és visszaéltek a vallással, a hittel. Emberek sokasága szenvedett, és mindez aláásta az evangélium hitelességét, amit a mai napig tapasztalunk. Mélységesen bánjuk azokat a gonosz cselekedeteket, amelyeket a katolikusok és evangélikusok egymás ellen elkövettek.

Lelkészs 1.: Imádkozzunk! *(rövid csend)*

Lelkészs 2.:

Irgalom Istene! Szomorúsággal tölt el, hogy a jobbítás és megújítás legjobb szándéka is időnként milyen következményekkel járt. Kyrie eleison! Uram irgalmazz!

Lelkészs 1.:

Eléd hozzuk a múlt bűneinek terhét, amikor őseink nem követték akaratodat, azt, hogy mindnyájan egyek legyünk az evangélium igazságában. Christe eleison! Krisztus irgalmazz!

Lelkészs 2.:

Megvalljuk azokat a gondolatainkat és tetteinket, amelyek tovább örökítették a múlt megosztottságát. Közösségekként és egyénekként sok-sok falat építettünk magunk köré: szellemi, lelki, fizikai, politikai falakat, amelyeknek megkülönböztetés és erőszak lett a következménye. Bocsáss meg, Urunk! Kyrie eleison! Uram irgalmazz!

130. zsoltár

(A zsoltárt énekelhetjük zsoltártónusban, vagy váltakozva olvashatjuk.)

Lelkészs 1. és 2.: *(A lelkészek váltakozva olvassák.)*

Krisztus az út az igazság és az élet. Ő a mi békességünk, aki lerombolja a minket elválasztó falakat, aki a Szentlélek által mindig megadja nekünk az újrakezdés lehetőségét. Krisztusban kapjuk el a bűnbocsánatot és a kiengesztelődést, ma is Ő erősít meg minket hűséges és közös tanúságtételre.
Ámen.

A béke jele

Lelkész 2.:

Krisztus békessége uralkodjék szívetekben, mivel mint egy test tagjai, békességre hívottatok el. Krisztus békessége legyen veletek mindenkor!
Gyülekezet: És a te lelkeddel.

Lelkész 1.:

Köszöntsük egymást a béke és a kiengesztelődés jelével!
(A résztvevők így köszöntik egymást: Krisztus békessége legyen veled!)
(Ezalatt az Ubi Caritas kezdetű éneket vagy más éneket énekelünk.)

Evangélium

Olvasó 1.:

Amikor továbbhaladunk az úton a szembenállástól a közösségig, hallgassuk meg az evangéliumot János evangéliumából:

„Én vagyok az igazi szőlőtő, és az én Atyám a szőlősgazda. Azt a szőlővesszőt, amely nem terem gyümölcsöt énbennem, lemetszi: és amely gyümölcsöt terem, azt megtisztítja, hogy még több gyümölcsöt teremjen. Ti már tiszták vagytok az ige által, amelyet szóltam nektek. Maradjatok énbennem, és én tibennetek. Ahogyan a szőlővessző nem tud gyümölcsöt teremni magától, ha nem marad a szőlőtőn, úgy ti sem, ha nem maradtok énbennem. Én vagyok a szőlőtő, ti vagytok a szőlővesszők, aki énbennem marad és én őbenne, az terem sok gyümölcsöt, mert nélkülem semmit sem tudtok cselekedni” (Jn 15:1-5)

Ezek az evangélium igéi.

Gyülekezet: Istennek legyen hála.

Közös igehirdetés

Lelkész 1.:

Valljuk meg közösen hitünket!

Apostoli hitvallás, ének, elkötelezés, az öt felszólítás

Lelkész 2.:

Közös ökumenikus utunk folytatódik. Ezen az istentiszteleten elkötelezzük magunkat arra, hogy növekedni fogunk a közösségben. *A szembenállástól a közösségig* c. dokumentumban található öt felszólítás vezérel majd minket. *(Egy-egy nagyméretű gyertyát gyújtunk meg minden felszólítás elhangzása után. A lángot a húsvéti gyertyából vegyük! Megkérhetünk öt fiataalt, hogy olvassák fel az öt felszólítást, és kérjünk meg gyerekeket vagy családokat, hogy gyűjtsanak meg egy-egy gyertyát. Az orgona, vagy más hangszer ezalatt taizéi vagy egyéb éneket játszik.)*

Első felszólítás: A katolikusok és az evangélikusok mindig az egység, nem pedig a megosztás szempontjából induljanak ki, megerősítve azt, ami összeköt – noha a különbségek könnyebben láthatók és átélhetők! (239.)

Gyűjtsuk meg az első gyertyát!

Második felszólítás:

Az evangélikusok, és katolikusok engedjenek a folyamatos transzformáció erejének az egymással való találkozás és a hitről való kölcsönös tanúságtétel által! (240.)

Gyűjtsuk meg a második gyertyát!

Harmadik felszólítás:

Az evangélikusok és katolikusok újra kötelezzék el magukat a látható egység keresése mellett, konkrét cselekedetekkel közösen munkálva azt, állandóan törekedve e cél elérésére! (241.)

Gyűjtsuk meg a harmadik gyertyát!

Negyedik felszólítás:

Az evangélikusok és katolikusok közösen fedezzék fel újra Jézus Krisztus evangéliumának erejét a mai korban! (242.)

Gyűjtsuk meg a negyedik gyertyát!

Ötödik felszólítás:

A katolikusok és az evangélikusok közösen tegyenek tanúságot Isten kegyelméről az ige hirdetése és a világban végzett szolgálat által! (243.)

Gyűjtsuk meg az ötödik gyertyát!

Ének, közbenjáró imádságok *(Az imádkozó ne az előzőekben szereplő felolvasó legyen!)*

Lelkész 1.:

„Az egyház egységéért való ökumenikus elkötelezettség nem csak az egyházat, de a világot is szolgálja, hogy a világ higygen általa.” (243.) Imádkozunk most a világot, az egyházért és a szükségét szenvedőkért!

1. Irgalom Istene, a te jóságod uralkodik a történelem során. Nyisd meg minden ember szívét, hogy rád, és örökké tartó kegyelmedre találjon!

Gyülekezet: Urunk, hallgass meg minket!

2. Békesség Istene! Hajlítsd meg, ami merev, rombold le az elválasztó korlátokat, vedd el a kiengesztelődés akadályait! Adj békét ennek a világnak, különösen is (országok felsorolása...). Állítsd helyre az egységet közöttünk és mutasd meg kegyelmedet!

Gyülekezet: Urunk, hallgass meg minket!

3. Igazság Istene, gyógyító és Megváltó! Gyógyítsd meg azokat, akik betegségtől, szegénységtől, kirekesztettségtől szenvednek. Szolgáltass igazságot azoknak, akik a gonosz hatalma alatt gyötrődnek! Adj új életet mindannyiunknak, és mutasd meg kegyelmedet!

Gyülekezet: Urunk, hallgass meg minket!

4. Istenünk, aki szikla és erős vár vagy, védelmezd a menekülőket, az otthon és biztonság nélkül élőket, az összes elhagyott gyermeket! Segíts, hogy mindig védelmezzük az emberi méltóságot! Mutasd meg nekünk kegyelmedet!

Gyülekezet: Urunk, hallgass meg minket!

5. Teremtő Istenünk, az egész teremtettség sóvárogva vajúdik, szabadíts meg minket a teremtett világ kizsákmányolásától! Taníts minket akarod szerint élni teremtett világgal! Mutasd meg nekünk kegyelmedet!

Gyülekezet: Urunk, hallgass meg minket!

6. Kegyelem Istene, erősítsd meg és véd meg azokat, akiket a benned való hitükért üldöznek, és a más vallásúakat is, akik üldözést szenvednek! Adj nekünk bátorságot, hogy megvalljuk hitünket! Kegyelmed örökké tart.

Gyülekezet: Urunk, hallgass meg minket!

7. Élet Istene! Gyógyítsd meg fájó emlékeinket, szabadíts meg minden önelégültségtől, közömbösségtől és tudatlanságtól, áraszd ránk a megbékélés lelkét! Fordíts minket magadhoz és egymáshoz! Mutasd meg nekünk kegyelmedet!

Gyülekezet: Urunk, hallgass meg minket!

8. Szeretet Istene! Szent Fiad, Jézus Krisztus tárja fel közöttünk a szeretet titkát. Kérünk, erősítsd azt az egységet, amelyet egyedül te vagy képes fenntartani minden különbözőségünk ellenére. Kegyelmed örökké tart.

Gyülekezet: Urunk, hallgass meg minket!

9. Gondviselő Istenünk, gyűjts össze minket úrvacsorai asztalodnál, építsd bennünk és közöttünk a közösséget a te szeretetedben! Kegyelmed örökké tart.

Gyülekezet: Urunk, hallgass meg minket!

Lelkész 2.:

Istenünk! Bízva abban, hogy meghallgatod imádságainkat, amelyeket e világ jobbításáért és az összes keresztyén tanúskodásának egységéért mondtunk, úgy imádkozunk, ahogyan Jézus tanította:

Mi Atyánk, aki a mennyekben vagy...

Lelkész 1.:

Mindazért, amit Isten el tud végezni bennünk, mindazért, amit Isten el tud végezni nélkülünk – Istennek legyen hála!

Lelkész 2.:

Mindazokért, akikben már előttünk Krisztus lakozott, mindazokért, akikben Krisztus lakozik a mellettünk élők között – Istennek legyen hála!

Lelkész 1.:

Mindenért, amit a Lélek hozni akar nekünk, minden helyért, ahova a Lélek küldeni akar minket – Istennek legyen hála!

Lelkész 1-2. együtt: Az Atya, Fiú Szentlélek Isten áldása legyen veletek, közös utatokon most és mindörökké. Ámen

Ének

(Kimenetelre választhatunk még énekeket, vagy postludium szólhat.)

